

Grundlæggende formueret I

Rettevejledning

Ad spm. 1

FF har handlet culpøst ved at være uopmærksom i et øjeblik. FF's ansvar bortfalder dog i medfør af erstatningsansvarslovens § 23, stk. 2, og et eventuelt regreskrav fra NS bortfalder efter stk. 3.

En besvarelse, der med henvisning til U 1978.399 Ø når til, at der ikke foreligger culpa, kan dog ikke afvises som klart urigtig.

Arbejdsgiveren NS hæfter som principal over for skadelidte LL, jf. DL 3-19-2, og ansvaret fastholdes, selvom medarbejderens ansvar bortfalder.

BV hæfter muligvis tillige for skaden, da den opstår i forbindelse med et arbejde, der - selv om det udføres af en selvstændigt virkende tredjemand - foretages som et led i kontraktforholdet (lejeaftalen) mellem BV og LL. BV vil dog i givet fald kunne gøre regres for et eventuelt erstatningsansvar over for NS. En besvarelse, der når til det modsatte resultat, bør dog også accepteres, da resultatet ikke kan fastlægges med bestemthed.

Tillige må diskuteres, om LL udviser egen skyld ved at ikke at fjerne en kostbar vase, der er placeret tæt på det sted, hvor arbejdet, som er varslet god tid i forvejen, skal udføres. Det vigtigste i denne henseende er, at de studerende diskuterer, om der foreligger egen skyld, og ikke hvad der konkluderes i den henseende

Lærebog i erstatningsret, 10. udg. (2024), s. 171-176, 180-184, 195-199, 481-485 og 501.

Ad spm. 2

Købsaftalen med EE's underskrift er et tilbud om at købe ejendommen. DD's underskrift på aftalen er imidlertid ikke uforbeholden og er derfor en uoverensstemmende accept, da oplysningen ikke vedrører noget bagatelagtigt.

En uoverensstemmende accept anses som et nyt tilbud, som NS kan acceptere eller afslå, jf. aftalelovens § 6, stk. 1. Der er ikke reklamationspligt, da DD ikke kan gå ud fra, at svaret er i overensstemmelse med tilbuddet, hvorfor der er ikke grund til at diskutere, om aftalelovens § 6, stk. 2, kan binde NS alligevel. Det er uden betydning, at NS' beslutning om ikke at indgå aftalen ikke har nogen sammenhæng med uoverensstemmelsen.

NS skal derfor have medhold i, at selskabet ikke er bundet af EE's underskrift.

Grundlæggende aftaleret, 5. udg. (2021), s. 219-224.

Ad spm. 3

SA er ikke bundet af den fejlagtige rabatangivelse.

AA kan som agent ikke forpligte sin agenturgiver SA, da AA ikke har fuldmagt hertil, jf. handelsagentlovens § 16. Ordrebekræftelsen er således ikke en accept fra SA's side, men et dokument, der indeholder et købstilbud fra NS til SA. SA er derfor ikke forpligtet til at sælge eltavler til NS, førend SA har bekræftet aftalen ved at acceptere NS' ønske om at købe 500 tavler, jf. HAGL § 17, stk. 1, og idet SA ikke udviser passivitet, jf. HAGL § 16, stk. 2. Bekræftelse sker med henvendelsen i mail fra SA, hvor man gør opmærksom på, at prisen er med 25% rabat. Dette er det korrekte svar.

Dog må forventes, at en del studerende når til det samme resultat, men med henvisning til, at der er tale om en indlysende fejlskrift, jf. aftalelovens § 32, stk. 1. SA ville ikke være bundet af prisangivelsen, selv om AA havde repræsenteret selskabet som fuldmægtig og ikke som agent. En besvarelse, der løser opgaven med henvisning til § 32, er således ikke korrekt, men det skal ikke trække ned ved bedømmelsen, hvis opgaven er løst ved korrekt anvendelse af aftalelovens § 32 i stedet for handelsagentlovens regler.

Grundlæggende aftaleret, 5. udg. (2021), s. 307 og 436-440.

Ad spm. 4

KK må siges at handle inden for sin stillingsfuldmagt, da han er den, der sædvanligvis afgiver ordrer til SA på NS' vegne.

Om KK kan forpligte NS, er et spørgsmål om rækkevidden af den stillingsfuldmagt, som KK indtager, jf. aftalelovens § 10, stk. 2. Opgaveteksten giver ikke et klart svar på, om KK har handlet uden for sin bemyndigelse, men det er formentlig tilfældet, da KK efter det oplyste normalt ville spørge EE i en sådan situation. NS bliver dog under alle omstændigheder bundet, også selv om ordreafgivelsen måtte være i strid med den interne bemyndigelse, jf. aftalelovens § 11, stk. 1, da AA/SA må siges at være i god tro mht., om KK har overskredet sin bemyndigelse.

Grundlæggende aftaleret, 5. udg. (2021), s. 290-292 og 304-311.

Ad spm. 5

BB har som udgangspunkt krav på personskadeerstatning efter reglerne i erstatningsansvarslovens kapitel 1.

BB's krav kan rejses mod NS, der hæfter for sin medarbejders fejl. Havde kablet været begravet i tilstrækkelig dybde, ville skaden ikke være sket.

BB begår imidlertid også en fejl ved at grave dybere, end han var blevet instrueret om. Hans egen skyld er også af betydning for skaden, hvorfor der ved erstatningsfastsættelsen formentlig vil blive taget hensyn hertil, således at NS kun bliver forpligtet til at betale ham delvis erstatning.

Lærebog i erstatningsret, 10. udg. (2024), s. 481-485.

Ad spm. 6

Efter forældelseslovens § 2, stk. 4, regnes forældelsen for krav på erstatning uden for kontraktforhold fra tidspunktet for ”skadens indtræden”.

Skaden er indtrådt ved overgravningen af kablet i 2025 og ikke allerede ved den fejlagtige nedgravning af kablet i 2019.

BB’s krav er derfor ikke forældet, selv om kablet er nedgravet for mere end 3 år siden.

Dansk privatret, 23. udg. (2024), s. 393-394.